

## Konj in kamela.

(Basen; nemški spisal Weddigen.)

„Kako si počasna in nevkretna žival,“ reče konj kameli, ko sta nesla nekoč težka tovora skozi pustinjo. „Jaz si upam nesti ne samó svojega jezdeca, temveč še po vrhu tvojo težo in to še jedenkrat takó naglo kakor ti. Služabniki, ki so tako leni in počasni, kakor si ti, ne zaslužijo, da se jim daje hrana.“

„Govoriti je pač lahko, kako si uren in vztrajen, ali dokazati je težje,“ odvrne mu kamela.

„Dokazati?“ začudi se konj. „Daj mi svoj tovor!“

To rekši odvzame prevzetni konj še polovico kamelinega tovora ter zdirja ž njim urnih nog po peščeni pustinji.

Zeló je pripekalo solnce in silna žeja je mučila konja. Od hude vročine onemore pod svojo težo, zgruzi se na tla ter obleži v pesku. Počasi prikoraka tudi kamela do torišča, kder se je prevzetni konj boril sè smrtjo. „Ti si vže opešal — siromak — a jaz niti ne čutim, da hodim,“ reče mu kamela.

Kdor je prenegel, ne vztraja!

*Preložil A. K—i.*



## Žalik žene.

(Národna pripovedka.)



štajerskeje, od visokih gorá obkroženeje dolinici, po katereje se vije bistri potok Dreta, pritok Savinje, stoji lepa romarska cerkev Device Marije v Novišti.

Bilo je poletnega večera, ko sem stopil z ondotnim cerkvenikom, ki mi je bil nekatere cerkvene zanimivosti razkazal, iz cerkve ter občudoval prijazno okolico tjá do Gorenjega Grada. Na južnej strani doline se dviguje prijazen hribeček, ki je posut z ličnimi hišicami. Ime mu je Gradišče. Tikoma za hribečem kipi visoko k nebu goli Ostri Vrh. Na njegovej skaloviteje strani se vidi daleč na okoli votlina, ki jo ljudje imenujejo „zizalka“. Ta votlina postaja v hrib vedno širokejša ter bi človeka bajè pripeljala na óno stran — na Kranjsko.

Cerkvenik mi je pripovedoval o tej votlini nekako tako-le:

Pred bog si ga vedi koliko leti ni bilo hriba Gradišča; na njegovem mestu je stala lepa graščina. Neke viharne noči pa se utrga sredi Ostrega Vrha velikanska skala, ki se z grozovitim grômom privali na graščino ter jo podere in popolnem zasuje. Na Ostrem Vrh, kder se je utrgala skala, prikaže se votlina — zizalka.

V votlini so se kmalu naselile blagotvorne Žalik-žene. Bile so ljudem zeló prijazne, vzlasti kmetom, ki so si pozidali svoja stanovanja na Gradišči. Pogostoma so jih obiskovale, svetovale jim to in óno in jih poučevale. Za plačilo so si izprosile vselej — latvico kislega mleka. Nekega zimskega dné pride Žalik-žena k najubož-

nejšemu Gradiščanu. Da-si bi bil lahko sam pojedel óno malo kislega mleka, kolikor ga je imel, vender je z veseljem postregel lepej, zlatolasej ženi. V zahvalo mu je žena velela, „Pojdi sejat bob!“

„Kako naj grem zdaj sejat bob, ko vse zmrzuje!“ — začudi se kmet.

„Dà, le slušaj me in pojdi!“ reče mu žena in otide v ostrovrško votlino. — In šel je kmet v zimi sejat bob. In glej, v vzpomladi je toliko pridelal boba, da ga je komaj spravil v kašte. Polje mu je bilo od óne zime vedno plodovito in postal je v kratkej dóbi imovit posestnik.

V votlini so imele Žalik-žene neizmerno lepa bivališča, okrašena z zlatom in dragimi kameni. Vender ni bilo nobenemu človeku dovoljeno priti v one krasne prostore, še manje, da bi si kaj odnesel. Žalik-žene bi se kruto maščevale, kdor bi si kaj takega usojal storiti.

Neka Gradiščanka, zeló predrzna in pohlepna kmetica, upa si vender to storiti ter stopi s svojim sinčkom v votlino, da bi si ogledala bivališče Žalik-žen ter si morda tudi kaj prilastila. Neizmerno bogastvo se jej odkrije; kupi zlatá in srebrá so ležali po tleh in stene so se kar iskriale od vsakovrstnih dragocenostij, ki so bile tù nakopičene. A Žalik-žene ni videla nikjer nobene. Hitro si zagradi nekoliko prgišč zlatá ter zbeži iz votline domóv.

„Nu, srečno sem peté odnesla!“ — misli si kmetica, ko je bila vže blizu dôma. Ali zdajci se spomni, da je pozabila v zijalki — sina. Takój hiti nazaj, ali uhoda v prekrasne prostore ni nikjer več. Zamán je iskala in klicala svojega otroka, zamán prehodila ves Ostri Vrh. Žalik-žene so jo kaznovale zaradi njene predrznosti in pohlepa. — Uboga kmetica je kmalu potem umrla od same žalosti in britkosti!

(Zap. Fr. G. Podkrimski.)

= London



## Pridni Živko.



Glej ga, Živka, tam na stolu,  
Glávo si podpira z róko,  
V uk zamišljen je globóko,  
V knjigo gleda nepremično.

Mnógo se učí in pridno:  
Noč ga zjutraj še pozdravlja,  
Pózna noč k počitku spravlja —  
V šoli on je — prvih prvi — —

Tébi ga v izgléd postavljam,  
Ljubo dete se učeče —  
Mnogo podelí ti sreče  
Márno in vestnò učenje! —

Vitalis.

